На незвичайному, на дужому крилі —
Співець двообразний* — яв небеса полину;
І, звившись понад заздрістю землі,
Оселі людські і людей покину.
Батьків убогих син, нащаддя їх дрібне,
Я твій улюбленець — ти свідчиш, Меценате! —
І смерті вже не поглинуть мене,
І хвилі Стіксовій не обіймати!
Вже тіло у рубці взялося на ногах,
Вже наростає пух на пальцях сніжнобілий,
І весь я став співучий білий птах,
І чую: за плечима плещуть крила.
Світами лину я, немов Дедалів син**,
І бачу я Босфор, і береги бентежні,
Піски гетульських спалених рівнин,
Гіперboреїв займища безмежні
Колх пізнає мене, і наддунайський дак,
Нестямний у бою, і кінники-гелони,
І люд освічений, де плине Таг,
І галл, що п'є із голубої Рони.
На марний порох мій не проливайте рік,
Вгамуйте, заглушіть непрошене ридання:
Тут не потрібний плач, даремний крик,
Тут не до речі шана вся остання.
[* Співець двообразний (людина за життя і лебідь після смерті) — він не умирає, не перепливає через підземні ріки, але, перелітаючи з краю в край, бачить, як його сприймають різні племена — близькі і далекі, освічені і неосвічені.]
[** Дедалів син— Ікар. Лебедя-співця побачать гетульські піски (Африка), гіперборейські землі — землі десь за межами північного вітру, колх — тобто населення Колхіди (сучасна Абхазія). Із народів "освічених" згадано Іберів (біля ріки Тахо, сучасна Іспанія) і галлів понад рікою Роною.]